

Зелений ВІК

Газета створена в рамках Літньої школи з медіаграмотності для старшокласників середньої загальноосвітньої школи

Літня медіашкола від АУП

У середині серпня у Головному навчальному центрі «Зелена Буча» відбулася Літня школа з медіаграмотності для старшокласників середньої загальноосвітньої школи. Захід організувала Академія української преси (АУП) за підтримки DW Akademie. Тренерами були Андрій Юричко і Сергій Чернявський, які навчали учнів школи бути медіаграмотними, а також допомагали здобути досвід у журналістиці.

Діяльність АУП ґрунтується на принципах практичного журналізму, свободи слова та розвитку демократії України.

Медіаосвіта – це процес розвитку особистості за допомогою засобів масової комунікації. Вона спрямована на

формування критичного мислення. Щодня діти дізнаються все більше і більше про журналістику.

Тренери дають поради щодо написання статей, вчать учнів оцінювати журналіста за критеріями; наводять приклади зі свого життя. Це допомагає дітям більше заглибитися і зрозуміти ті чи інші напрями журналістики.

Також старшокласники щодня знайомляться з відомими журналістами України.

Учні, залучені до практичних завдань, беруть участь в інтерактивному навчанні, працюють у групах і навчаються через дослідження і пошук.

Центр «Зелена Буча» є чудовим місцем для відпочинку.

Діти можуть гуляти по території центру, дихаючи свіжим повітрям і милуватися гарними краєвидами. Будівлю оточує територія доглянутого лісу з фонтаном, під цілодобовою охороною.

Медіаосвіта має стати невід'ємною складовою освітньо-виховного процесу в сучасній школі. Цілеспрямований процес навчання забезпечив би формування медіаіммунітету учнів, зумовив значний поступ в самовихованні та самонавчанні. Медіаосвіта є частиною прав громадянина будь-якої країни світу, як і права на волю самовираження й на інформацію.

Аліна Зуєва
Ліза Скороход

Колонка редактора

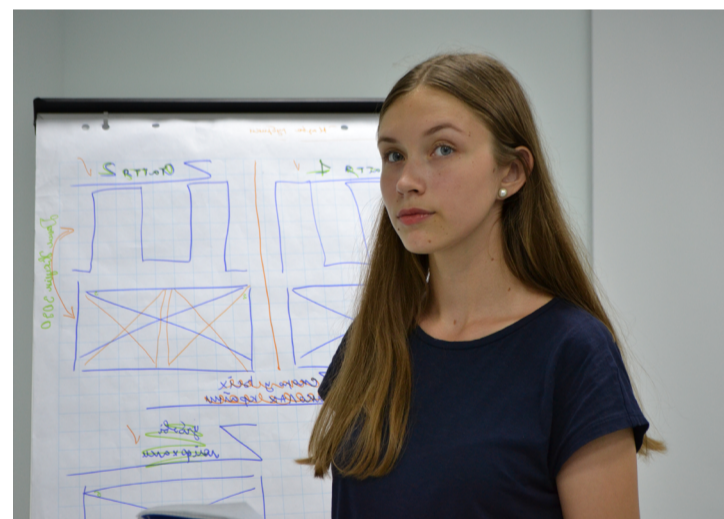
Підготовка до майбутніх звершень

Літня школа з медіаграмотності для старшокласників у середині серпня збирала активну молодь, зацікавлену журналістською справою. Хтось приїхав, щоб закріпити свої знання, а хтось – щоб дізнатися щось нове та вирішити важливість цієї професії у майбутньому.

Саме мене медіашкола навчила, що створення молодіжних мас-медіа потребує напружених зусиль цілої команди. Навіть, якщо на перший погляд здається, що матеріалу небагато, і він на доволі прості теми. Ство-

ривати школьну газету, створювати під керівництвом досвідчених тренерів власні матеріали, тексти, фотороботи, зустрілися із провідними людьми у сфері журналістики.

Нудно в школі не було. Першого дня учні формували креативні команди, розподіляли обов'язки і слухали поради від вчителів. Що хотілося б відзначити, так це лекторів – всі заняття проходили на одному диханні, було дуже цікаво. Навчати медіаграмотності у експертів, які знають про новини все, – це безцінно. Також

ренням кожної сторінки займалися щонайменше три людини. Як на мене, то найцікавіше, а також найважче було тим, хто зіштовхнувся з таким видом діяльності вперше. Кожен міг примірити на себе усі функції працівника редакції. Окрім практичної частини, учасники отримали досвід у підготовці

вразила атмосфера роботи: не покидало відчуття, що ми працюємо над чимось дійсно важливим – вчилися відрізняти хорошу «сировину» від поганої і формувати з цього продукт, який було б цікаво читати в першу чергу таким же підліткам, як і ми.

Анна Стариченко

Читайте на С. 2

Володимир Мостовий – явище в українській журналістиці

Читайте на С. 3

Школа майбутнього – це школа гармонійного розвитку

Читайте на С. 4

Про медіаграмотність і фактчекінг для журналістів-початківців

Володимир Мостовий – явище в українській журналістиці

Володимир Мостовий,
засновник газети «Дзеркало тижня»

У перший день роботи в школі медіаграмотності відбулася прес-конференція з Володимиром Павловичем Мостовим, засновником газети «Дзеркало тижня», багаторічним головою комісії з журналістської етики.

Початок шляху:

Володимир Павлович пройшов шлях від завідувача відділом листів і масової роботи, газети «Трибуна хлібороба» Талалаївського району Чернігівської області до головного редактора газети «Дзеркало

тижня». Присвятив журналістиці 50 років свого життя.

«Ваше прізвище – ваш знак якості, ваша візитна картка»

«Існує думка, що той, хто пише сам для себе, той не журналіст. Я не згоден, адже що б ви не писали, ви будете писати в тому числі і для себе. Навіть, у виборі теми ви показуєте те, що цікавить вас, коло ваших інтересів».

У журналістиці свою продукцію ви помічаєте своїм прізвищем. В основному, читач вибирає матеріал, навіть,

не по тематиці, а за прізвищем автора. Він знає, що автор вибирає цікаві теми і глибоко їх описує.

Роздуми про стан сучасної української журналістики:

На думку Мостового, сучасна українська журналістика стала глибше. Під час його молодості журналісти були начитані, а в наш час вони «нагуглені». За його спостереженнями, за 50 років з журналістики витісняється людина. Так само існує конфлікт між «оперативністю» і «достовірністю», всі хочуть оповістити про інформацію раніше за інших, при цьому немає часу на перевірку фактів.

Обов'язкові вміння та якості журналіста:

Журналістика – це та сфера, де вам за цікавість ще й платять. У першу чергу ви повинні проявляти інтерес до всього, а ще бути творчим і допитливим. Треба проявляти кмітливість, аби витягнути з людини потрібну інформацію. Як кажуть: «Поганому танцювнику завжди щось заважає», так і з професією журналіста, якщо не проявляти завзятість та здаватися після кожної поразки, то ти нічого не досягнеш у цій сфері.

Підготувала
Аліна Мезенцева

Володимир Різун: «Журналіст повинен бути моральною людиною»

Володимир Володимирович Різун – український учений у галузі редагування, соціальних і масових комунікацій, журналістознавства народився у селі Бахмачі 12 лютого 1957 року. Доктор філологічних наук, професор. Директор інституту журналістики Київського університету імені Тараса Шевченка. Академік АН ВШ України з 2000 року.

Чи важко вам розмовляти зі своїм співбесідником, коли ви його не бачите?

Я працював тільки в прямих ефірах. Тому я маю великий досвід у цьому напрямі. По-перше, звичайно, я не бачу свого слухача, але в мене є певне уявлення про нього. По-друге, ми часто запрошуємо наших активних слухачів на радіо, робили конкурси, які частіше всього вигравали активні слухачі. Переможців у цих конкурсах запрошували до нашої студії, щоб вони змогли отримати свої призи та зробити фото. Під час цих зустрічей ми знайомились з ними та дізнавались про них щось нове. Тому, під час дзвінків в студію я можу візуалізувати мого слухача.

Радіо, телебачення та газета – це засоби масової комунікації, що спрямовані на аудиторію. Вони аніж не являються засобами діалогу. Звісно, вони можуть імітувати діалог, але по суті вони залишаються тою самою масовою комунікацією. Під час кожного ефіру у мене є певна ідея, яку я маю донести до аудиторії. І навіть, коли мене збивають з пантелику, я все одно повинен донести свою ідею до слухача. І з цього всього виходить інше питання, хто я такий? Журналіст повинен бути високоінтелектуальним, дуже досвідченим та моральною людиною, тому що він працює в такій сфері, де він являється «ПАМ'ЯТЮ», тому що він дає інформацію народу, він веде його. І якщо журналіст буде аморальним, то він буде нести аморальні думки у своїх новинах.

«І навіть, коли мене збивають з пантелику, я все одно повинен донести свою ідею до слухача»

Підготував
Юрій Мельничук

Погляди підлітків на професію журналіста

Плюси

- Журналіст ніколи не стоїть на місці, завжди рухається вперед, що допомагає йому розвиватися в цьому напрямку.
- Може спілкуватися з відомими та цікавими людьми.
- Ця робота може стати улюбленою для кожної творчої людини.
- Знайомство з новими людьми.
- Постійне самовдосконалення.
- Це цікаво та захопливо.
- Ти постійно розвиваєш своє мислення.
- Можливість мандрувати світом.
- Я вважаю, що журналісти отримують непогану плату за свою працю.
- Заглиблення в тему, про яку пишеш.
- Завдяки цій професії ти можеш стати відомим.

Мінуси

- Привертає багато уваги до себе.
- Повинен поступатися своїми принципами, щоб знайти спільну мову та дістати потрібну інформацію.
- Рутинна, тобто кожен день робиш одне й те саме.
- Це небезпечна професія.
- Займає багато часу.
- Дуже важко підійматися кар'єрними сходами.
- В Україні журналістом бути не вигідно, тому що в нашій країні ця професія не затребувана. Якщо і бути ним, то тільки за кордоном, щоб мати гарний прибуток.
- Ти несеш відповідальність за сказану тобою інформацію.
- Непостійність професії.
- Журналіст має мало часу на відпочинок, так як він при будь-якому визові повинен негайно приїхати на роботу, і це заважає самореалізуватися в іншій сфері.
- Це шкідливо для здоров'я.

Опитування провели:
Альона Пухова
Дар'я Варга

ШКОЛА МАЙБУТНЬОГО – ЦЕ ШКОЛА ГАРМОНІЙНОГО РОЗВИТКУ

Школа майбутнього, що це? Суворі правила або можливість розвитку? Для мене навчальний заклад майбутнього не мав би правил, тому що в цьому не буде потреби. Учні будуть зацікавлені в навчанні, їм буде подобатися відвідувати школу.

Для початку треба ввести безкоштовну освіту, для того щоб гроші не були перешкодою для світлого дорослого життя. Вони не будуть впливати на якість та надання матеріалу. Навчання не може складатися лише з завчання матеріалу та його відтворення. Повинні бути творчий підхід та оригінальні засоби заохочення. Всі громадяни Нової України матимуть рівний

доступ до отримання вищої освіти.

У шкільному житті мають бути світлі моменти. Свята та цікаві заходи, які будуть планувати та готувати не тільки вчителі, а самі діти. Це вплине на те, що в дітей виробляється така риса характеру, як самостійність, вони не будуть вважати, що все зроблять за них.

У старших класах учні можуть допомагати в навчанні меншим дітям, проводити уроки, наприклад. Учні мають профілізувати залежно від їхніх можливостей та умінь. Це не має бути 3–4 профілі, їх має бути більше, щоб кожен учень знайшов себе в тій або іншій сфері. Тоді не буде виникати

проблем з вибором професії.

Також у школі мають бути спортивні майданчики, басейни, тренажерні зали. Тобто все спрямоване на те, щоб у школі учні розвивались не тільки духовно та інтелектуально, а й фізично, що не менш важливо за читання книжок та виконання домашнього завдання.

Також мають бути дистанційні програми навчання для тих, хто з якихось причин не може відвідувати класичну школу, це може бути пов'язано з тим, що деякі діти мають обмежені можливості. Це не є перешкодою отриманню знань.

Отже, навчання в школі майбутнього буде більш диференційоване. Воно буде враховувати вподобання, побажання, здібності учнів. І це добре не тільки для них, їхніх батьків, учителів, але й для країни. Бо, якщо людина займається тим, що їй подобається, в неї це краще виходить, то вона досягне більшого успіху.

Моя школа майбутнього – це місце, в якому гарно почувують себе й вчителі, й учні. Де створені умови для гармонійного розвитку особистості та успішно вирішуються завдання з підвищення умінь підростаючого покоління конкурувати.

Данил Мельник

Позиція

Євроінтеграція – нездійсненна мрія чи реальність?!

Життя – це шлях, ідучи яким, людина постійно удосконалюється. Проходячи різні життєві труднощі, її характер змінюється на краще. Кожен день вона відкриває в собі нові можливості; це природний процес довжиною в життя...

У сучасному світі європейці є взірцем толерантності, сучасності майже в усіх сферах: від культурного життя до наукових досягнень. Тому у школі, на вулиці, навіть по телебаченню і в інтернеті все частіше звучать такі фрази, як: «Ми – європейці», «Євроінтеграція» та ін. Але, незважаючи на усі зусилля, що докладає влада задля досягнення цієї мети та моє позитивне ставлення до різних якісних змін, я вважаю, що Україні ще зарано приймати статус «європейської країни». Адже зараз, поки наша країна знаходиться у стані війни, можна навіть сказати на краю прірви, поки український народ не об'єднає зусилля проти спільного ворога, поки Схід і Захід України будуть по обидва боки барикади, а наша влада (я в жодному разі нікого не засуджую) не почне вживати відповідних рішучих заходів – нічого не зміниться, навіть якщо ми Євроінтегруємо!

Але все ж таки, наша мета щодо вступу у ЄС може набути чинності. І це, я певен, принесе нашій країні багато перспектив: з'являться нові зовнішньополітичні відносини, безвізовий режим, вільна торгівля з країнами ЄС (в більшій кількості, ніж є зараз), та багато-багато інших.

Багато підлітків та молодих людей думають: «Що я можу зробити, якщо я не політик і навряд чи колись ним буду?!». Як усім відомо, «зміни починаються з кожного з нас», тому скажу на своєму прикладі. Я як людина з активною життєвою позицією намагаюсь при першій можливості брати участь у різноманітних заходах, тренінгах, «круглих» столах, проектах та ін., які мають за мету виховати політично свідомих, соціально активних, небайдужих та зрештою патріотично налаштованих громадян, що згодом будуть приносити зміни у свою сім'ю, своє оточення... В Біблії написано: «Навчи юнака дороги, якою він має іти, і він не зійде з неї, навіть коли постаріє», тобто можна зробити висновок: ті знання, уміння, звички, що виробляються та формуються в нас з дитинства, є своєрідним фундаментом, на якому і буде побудоване усе наше майбутнє життя! Саме тому, я вважаю, кожен юний громадянин України має можливість вплинути на майбутнє своєї держави! Як? Все дуже просто: вчитись-вчитись, та здобувати практичний досвід, що стовідсотково допоможе у майбутньому.

Європеєць – це не просто слово або чин, це сукупність норм і цінностей, яких ми повинні дотримуватися. Коли такі поняття, як «толерантність», «європейське просвітництво», будуть відомі майже кожному українцю, тоді Євроінтеграція з розряду нездійсненної мрії перейде в розряд реальності!!!

Даниїл Нікулін

Скоро в усіх школах країни

УЧБОВІ ЛАЙФХАКИ

- Щоб одразу знайти потрібний зошит з рюкзака або з сумки, помітьте корінці конспектів маркерами різних кольорів.
- Якщо ви не можете змусити себе дочитувати до кінця, тоді можна спробувати таку методику: після кожного абзацу розмістити цукерки (ваші улюблені), це буде вас стимулювати.
- Якщо ви носите змінне взуття з собою, а не залишаєте у класі, тоді, мабуть, у вас виникла така проблема, як неприємний запах вашого змінного взуття. Щоб позбавитись від цього можна використовувати чайні пакетики. Покладіть їх всередину, і вони абсорбують неприємний запах.
- Якщо ваша ручка перестала писати, але там ще багато чорнил, то швидше за все вони засохнуть. Візьміть запальничку, нагрійте наконечник стержня, і ручка буде як нова.
- Ще один досить легкий лайфхак: візьміть прищипку, помажте її клеєм та прикріпіть її поряд з робочим столом. Тепер за допомогою такої прищипки можна закріплювати розклад.
- Не можете запам'ятати новий розклад? Сфотографуйте його на смартфон і поставте на екран блокування.

Вікторія Кобзева

ШКІЛЬНІ ІСТОРІЇ

Шкільні часи – це найкращі години в житті учнів. У багатьох з нас відбуваються смішні та веселі історії, які залишаються в пам'яті надовго після їх закінчення. Ми опитали кількох учасників літньої школи, і ось які веселі та цікаві історії вони нам розповіли.

«Дівчинка вишиванка»

Це був звичайний урок трудового навчання. Відмінниця Оленка, як завжди перед початком уроку вона одягла спец-одяг у вигляді фартушка. Коли продзвенів дзвоник, всі сіли за свої парти, та прийнялися за роботу. Дівчинка почала вишивати, час йшов швидко, і, не помітивши своєї помилки, Оленка зрозуміла, що вона пришила картину, яку вишивала, до себе. Коли всі дізналися, що сталося, клас почав голосно сміятись.

«Бахіли – всьому голова»

Деякі вчителі вважають, що чистота в класі – це найголовніше. Тому вчителька математики однієї зі шкіл перед тим, як в клас зайдуть її учні, змушує їх одягати бахіли чи носити з собою змінне взуття перед тим, як покласти на її урок. Один з учнів постійно забував бахіли і змінне взуття, для того щоб прогуляти уроки, але з часом вчителька розкусила його. І одного разу змусила хлопця ввійти в клас у шкарпетках.

«Шамаханський цар»

Класні часи, деякі діти їх ненавидять, а деякі полюбують. Щоб розбавити нудні часи, школярі придумали, що вони будуть перевдягатися та танцювати на перервах. І ось настала чергова

перерва, Дмитрик вирішив, що сьогодні його черга показати свій талант, він підготувався та вийшов в коридор. Всі були здивовані, коли побачили Дмитра у

новому образі, він був у костюмі для східних танців. Хлопець настільки вжився в свою роль, що після блискучого виступу його прозвали царем та незвичайним, а шамаханським.

Дар'я Стадницька
Катерина Малигіна

Думки про медіашколу

Юра:
Мені сподобалося те, що ми беремо участь у створенні газети, і найголовніше, що її надрукують, але мені не сподобалося те, що дуже багато інформації, і я не можу відразу все зрозуміти, через це я сильно втомлююся.

Мені дуже сподобалося те, як нам підносять матеріал, дуже зрозуміло і доступно, особливо мені сподобався тренер синьої команди Сергій Чернявський. Так само мені сподобалася конференція з Володимиром Мостовим, він торкнувся теми значимості журналістики в житті, це змусило мене задуматися.

Софія:
Кожен день нам дають ті знання, які допомагають нам розвиватися.

Настя:
Мені дуже сподобалося, що тут мені дають можливість розвиватися, мені сподобалася подача інформації. Проте коли ми приїхали, у нас не було часу відпочити після поїздки, тобто нас відразу включили в роботу.

Саша:
Мені сподобалося, що тут мені дають можливість розвиватися, мені сподобалася подача інформації. Проте коли ми приїхали, у нас не було часу відпочити після поїздки, тобто нас відразу включили в роботу.

Даша:
Мені дуже сподобалося те, що нас розділили на команди, так дуже комфортно працювати, так само сподобалися конференції, мені дуже подобається мій тренер Андрій Юричко.

Ліза:
Мені дуже подобаються конференції, лекції та тренінги. Але нам не дали час відпочити після поїздки.

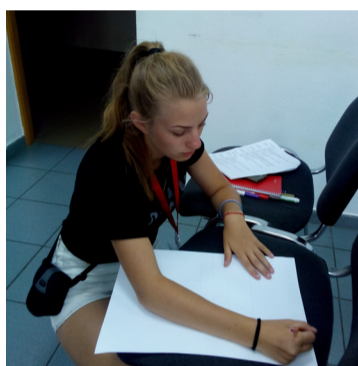
Катя:
Я рада, що потрапила в команду червоних, мені сподобався мій тренер Андрій, мені здається, що добре те, що вони пояснюють все на власному прикладі.

зуміло, він давав нам практичні заняття, поєднував теорію з практикою.

Ліля:
Крута школа, цікава і пізнавальна. Я дізналася багато нового для себе.

Карина:
Мені сподобалися лекції тренера Сергія, все було зро-

Підготував
Данил Мельник

Що ви знаєте про Бучу? Думки місцевих жителів

Місто Буча розташоване в Україні, в Київській області. Воно знаходиться в лісовій зоні між невеликими річками Буча та Рокач. Раніше місто було великим селом. Було засноване у 1898 році під час заснування залізниці. У січні 2007 року Бучі присвоєно статус обласного значення.

Сьогодні у Бучі будують великі будинки, готелі і супроводжуючу інфраструктуру, але це не до вподоби місцевим мешканцям. Вони кажуть, що місто вже нікому непотрібне і влада не хоче нічого змінювати. Бучанці хочуть повернути свій рідний край на багато років назад.

До наших днів зберігся місцевий вокзал, який побудований у німецькому стилі

архітектури. У Бучі довгий час знаходилася дача відомого російського письменника і драматурга – Михайла Булгакова. Також уздовж вулиці Інститутської розташовані декілька будинків українських письменників. До недавніх часів у тут проживав радянський і український актор – Сергій Підгорний. Він відомий за фільмами: «У бій йдуть лише старі», «У зоні особливої уваги» та «Солом'яні дзвони».

Загалом це дуже гарне та спокійне місце для відпочинку, котре є дуже популярним у туристів. Вони говорять, що тут чисте повітря та гарні краєвиди.

Аліна Зуєва
Ліза Скороход

Про медіаграмотність і фактчекінг для журналістів-початківців

Медіаграмотність – це невід'ємна частина медіа. Говорити про неї стали після серії рішень ЮНЕСКО в 1970-х роках.

Сучасна людина активно користується інтернетом, спілкується в соціальних мережах, шукає інформацію. Люди часто не помічають, що медіа – особливо з появою соціальних мереж – стали «живими». Ми всі постійно «на зв'язку».

Дуже важливим поняттям в журналістиці є фактчекінг. Це перевірка достовірності отрима-

Головний редактор: Анна Стариченко
Заступники головного редактора: Дар'я Стадницька, Данил Мельник, Юрій Мельничук
Фотографи: Анна Стариченко, Дар'я Стадницька, Юлія Гуза

Над випуском працювали: Аліна Зуєва, Ліза Скороход, Аліна Мезенцева, Альона Пухова, Дар'я Варга, Юрій Мельничук, Данил Мельник, Катерина Малигіна, Вікторія Кобзева, Максим Шалик, Олександра Прокопчук, Лілія Скрипник
Дизайнер: Юлія Гуза
Верстальник: Ольга Хворостина

них фактів у ЗМІ. Верифікація може бути проведена як до публікації тексту, так і після його поширення (<http://newsliteracy.tilda.ws/>).

Фактчекінг

1. Коли створений сайт
2. Коли створений профіль соціальної мережі
3. Про що пише сайт (які новини)
4. Чи є лічильники на сайті, кількість заходів
5. Хто ще з новинних сайтів публікує цю новину
6. Скільки друзів у соціальних мережах
7. Хто з ваших друзів репостив цю новину
8. Перевіряємо запити на додавання в друзі
9. Яка кількість людей не лайкають невідомі сайти.

Підготувала
Дар'я Стадницька

Андрій Юричко, медіатренер
Марія Бука, супроводжуюча групи з с. Борівське (Луганська обл.)
Світлана Черкасова, супроводжуюча групи з м. Дружківка (Донецька обл.)
Лариса Мельник, супроводжуюча групи з м. Хмельницький
Тетяна Колесникова, супроводжуюча групи з м. Першотравенськ (Дніпропетровська обл.)
Андрій Елькін, супроводжуючий групи з м. Запоріжжя
Валерій Іванов, президент Академії української преси
Юлія Гуза, асистент проектів Академії української преси
Андрій Коваленко, виконавчий директор Академії української преси